

HỒI THỨ BỐN MƯƠI BỐN MÂY TAN MẶT TRỜI MỘC

Lúc này Lôi Vân đã bắt đầu lão đảo, nhưng trong đầu óc chàng lại đang nghĩ ngợi rất nhiều vấn đề, một mặt chàng cố hết sức tránh né những thế công chí mạng, một mặt chàng lại nghĩ bụng:

- Nếu ta chết, Thiếu Vân sẽ ra sao ? ...

Nghĩ tới đó, chàng bỗng mỉm cười và nghĩ tiếp:

- Ta phải nên cảm ơn Thiếu Vân. Trước khi ta chết, nàng đã tặng cho ta rất nhiều hy vọng...chắc đứa con sau này của ta thể nào cũng mập mạp trắng trẻo... thể nào nó cũng hạnh phúc hơn ta, nó sẽ giống ta lắm... Ta mồ côi cha mẹ từ hồi còn nhỏ, nó hên hơn ta, vì dù sao nó còn có một người mẹ...

Nghĩ tới đó, chàng đã thấy mặt mũi tối tăm, người đổ quay xuống. Khi đầu óc chàng còn hơi tỉnh táo một chút, chàng còn nghe thấy một tiếng kêu rất quái dị.

Chàng cố lôi thanh kiếm tới gần để gí vào cổ họng mình, nhưng chàng không còn hơi sức nữa, cảm thấy thanh kiếm nặng hàng nghìn cân. Chàng đã giở hết sức bình sinh ra mà cũng không sao cầm lên được thanh kiếm đó.

Chàng gượng mở mắt ra nhìn thấy, trước mặt có một người đang đứng sừng sững. Chàng rất kinh ngạc, chớp nháy mắt mấy cái để nhìn kỹ xem người đó là ai, mới hay là Quỷ Thủ Tượng Lệnh Hồ Bằng và ân sư mình vẻ mặt nghiêm trang đang đứng cạnh đó và chân giẫm lên thanh kiếm của mình.

Chàng lại đưa mắt nhìn chung quanh, thấy ai nấy đều ngừng tay hết, càng kinh ngạc thêm vội hỏi:

- Tại sao các người lại ngừng tay như vậy !

Trung Nhạc Chi Chủ thở dài một tiếng rất náo nùng và đáp:

- Vân nhi, con đừng tự tử nữa, sư phụ vẫn giữ lời hứa không hề ra tay giúp con.

Lôi Vân đang định cắn lưỡi tự tử, nghe thấy sư phụ nói như vậy càng kinh ngạc thêm, vội hỏi tiếp:

- Thế ai đã ngăn cản không để cho họ tấn công tiếp như thế ?

Lệnh Hồ Bằng thở dài một tiếng đỡ lời:

- Lôi lão đệ, chính lão phu đã ngăn cản đấy.

Lôi Vân càng ngạc nhiên, gượng đứng phắt dậy và hỏi tiếp:

- Tại sao tiền bối lại giúp tôi như vậy ?

Vừa hỏi tới đó, chàng thấy các nhân sĩ tà đạo đứng quanh đó, hình như có vẻ sợ hãi người đàn bà xấu xí tức Lam Ngọc Bình và Xú La Sát Lam Tuệ Lâm đứng phía sau Quỷ Thủ Tượng.

Chàng lại nhìn vào tay Lam Tuệ Lâm, suýt nữa thì thất thanh kêu la, vì chàng thấy tay của nàng ta đang cầm tín phù của bốn môn: Khô Cốt, Lê Hoa, Vân Thái và Thiên Lý.

Lam Tuệ Lâm làm Minh chủ của Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn, sự biến hóa này lại càng đột ngột thêm, chàng quên cả sự đau đớn của những vết thương, vội tiến tới trước mặt Xú La Sát hỏi:

- Nếu vậy người làm khó dễ tôi là cô nương phải không ?

Mấp máy đôi môi, Lam Tuệ Lâm định trả lời, thì Lệnh Hồ Bằng đã xen lời nói trước:

- Lão đệ hãy nghe lão phu kể cho mà hay.

Lôi Vân lạnh lùng nhìn y một cái rồi đáp:

- Nói đi !

Thở dài một tiếng, Lệnh Hồ Bằng mới bắt đầu kể:

- Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn không có thủ lãnh điều khiển, tất nhiên trong nội bộ thế nào cũng phải hỗn loạn. Hà, vì lão phu hổ thẹn với lương tâm, từ khi thấy lão đệ hiện thân ở trong thạch động của Lam Tuệ Lâm, lão phu đã quyết định thâm thế nào cũng phải giúp lão đệ một tay, nên lão phu đã đem Tuệ Lâm trở về Lê Hoa Môn.

Lúc ấy, Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn đang bàn tán việc bầu minh chủ, lão liền nghĩ ra được một kế, tự động gia nhập Lê Hoa môn, rồi đề nghị với các môn hạ của ngũ môn phải bầu một trong năm môn, phái nào mạnh nhất lên làm thủ lãnh của ngũ môn, rồi người chưởng môn của phái đó sẽ đương nhiên là Minh chủ của ngũ môn. Vì lúc ấy thực lực mạnh nhất của ngũ môn là Xích Mi môn, nên Y Dư Huy càng đắc chí thêm, y yên chí thế nào cũng sẽ chiếm được ngôi Minh chủ của ngũ môn. Ngờ đâu lão phu lại bỗng đứng ra khiêu chiến với y. Đấy, lão đệ đã biết rõ tại sao Lam Tuệ Lâm lại lên làm Minh chủ của ngũ môn rồi chứ ?

Lôi Vân ngơ ngác nhìn Lam Tuệ Lâm một cái, rồi giận dữ nói tiếp:

- Những việc đó thì có liên quan gì đến tôi đâu, các người đã hợp mưu đả thương tôi rồi, hà tất lại còn cứu tôi ?

Lệnh Hồ Bằng vội đỡ lời:

- Việc này không thể trách cứ lão phu được. Ba hôm trước đây, vì lâm thời có việc bận, lão phu cùng Tuệ Lâm phải rời khỏi ngay nơi đây và định đến đêm hôm sẽ trở về. Ngờ đâu trận mưa bão lớn đã cản trở lối đi, vì thế mà chúng tôi tới chậm một bước nên mới để cho lão đệ bị thương như vậy...

Lôi Vân hỏi tiếp:

- Như vậy cục diện hồi nãy không phải là do tiền bối điều khiển hay sao ?

Lam Tuệ Lâm bỗng xen lời nói:

- Tất nhiên là không phải.

Lôi Vân bỗng đưa mắt nhìn Y Dư Huy đã cụt một cánh tay lạnh lùng hỏi tiếp:

- Là người phải không ?

Y Dư Huy thấy chàng hỏi như thế người run lấy bầy, hoảng sợ đến mất hết hồn vía ngay.

- Tại sao tiền bối lại giúp tôi như vậy ?

Lệnh Hồ Bằng đáp:

- Vì lão phu nhận thấy mình có chút không nên không phải với lão đệ.

- Vì lẽ gì thế ?

- Lão đệ có biết lão phu là ai không ?

Lôi Vân thắc mắc không hiểu, đáp:

- Tiền bối là Thiên Nhai Hiệp Lữ.

- Nhưng cũng là Quỷ Thủ Tượng.

Nghe thấy ba chữ “Quỷ Thủ Tượng”, suýt tý nữa thì Lôi Vân đã chết giấc ngay tại chỗ, với giọng khàn khàn chàng nói tiếp:

- Quỷ Thủ Tượng ! Quỷ Thủ Tượng ... mặt nạ của Hàn Thiên Cô Tú là do người làm nên phải không ? Sư phụ hiểu lầm ta cũng do người mà nên, người ... là ma quỷ ... sở dĩ Lôi Vân bị như thế này cũng đều do ma quỷ người gây nên hết !

Trung Nhạc Chi Chủ bỗng chìa tay ra khẽ đè vai trái của Lôi Vân xuống, với giọng dịu dàng khuyên bảo rằng:

- Vân nhi, chuyện dĩ vãng đã qua rồi, con đừng nhắc nhở tới nữa. Con với Lệnh Hồ tiền bối có thể nói là ân oán cùng tiêu giải cả. Đi thôi.

Lôi Vân ngăn người ra quay đầu lại nhìn Trung Nhạc Chi Chủ, không sao nhịn được, chàng ứa nước mắt ra rầu rĩ thở dài một tiếng và đáp:

- Vâng ... ân oán cùng tiêu giải hết ...Thưa sư phụ, thế còn việc của Thiên Nam Kiếm Môn thì giải quyết ra sao ?

Lệnh Hồ Bằng bỗng đi tới trước mặt Thiên Nam phu nhân, khẽ vái một lạy và nói:

- Tâm ý của phu nhân như thế nào lão phu đã biết rõ ... lão phu không biết nói như thế nào cho phải.

Nói tới đó, y chỉ những xác chết của Xích Mi môn nằm ngổn ngang ở dưới đất thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Hình như Lôi thiếu hiệp đã trả thù hộ phu nhân rồi. Thiếu hiệp đã giết chết rất nhiều môn hạ của Xích Mi môn, mà còn đích thân trao Trường Định Lệnh cho phu nhân nữa. Nên khi Tuệ Lâm lên làm Minh chủ của ngũ môn chỉ mất có một chiếc Trường Định Lệnh thôi. Như vậy tín phù của Tam Tuyệt Nhị Quân đại biểu cho ngũ môn riêng có Trường Định Lệnh là bị tiêu tán, như thế Xích Mi môn của Xích Mi Thần Quân sáng lập vô hình chung cũng bị tiêu tán theo ... hà, ý của lão phu như thế nào, chẳng hay phu nhân có hiểu rõ không ? Cổ nhân đã dạy: “Oan gia nên giải không nên kết”, môn hạ của Xích Mi Môn có hàng nghìn người, tai nghiệp của Xích Mi Thần Quân một mình tạo nên, chẳng lẽ lại bắt hàng nghìn người đó phải chịu đựng hay sao ?

Ngẫm nghĩ giây lát, Thiên Nam phu nhân mỉm cười chấp tay chào và trả lời:

- Lệnh Hồ tiên sinh, tôi đã hiểu ý nghĩa lời nói của tiên sinh rồi, Xích Mi Môn đã tiêu tán, thì mối oan cừu của bốn môn với Xích Mi Môn cũng tiêu tán theo.

Trung Nhạc Chi Chủ với Lôi Vân nghe thấy Thiên Nam phu nhân nói như vậy cũng thở nhẹ một tiếng.

Thiên Nam phu nhân nói xong, liền từ từ đi tới trước mặt Lôi Vân.

Lôi Vân đã biết ý định của Thiên Nam phu nhân, vội xua tay và tiến lên nắm lấy tay của phu nhân khẽ nói:

- Phu nhân, tại hạ có lời muốn thưa cùng, mong phu nhân trông nom quán xuyến hộ Thiếu Vân cho.

Nói xong, chàng quay người đi luôn và đã giở hết tốc lực khinh công ra mà đi, nhưng tốc độ chậm không thể tưởng tượng được, chàng mới đi được dăm ba trượng, thì người lão đảo suýt ngã, khí huyết ở trong người rạo rực, không sao nhịn được đành phải học một bầu máu tươi ra.

Chàng cảm thấy choáng váng, biết mình không thể nào gượng nổi nữa, vì những vết thương ở trên người quá nặng, nên chàng quay người lại cố trợn to mắt lên nhìn Triệu Thiếu Vân thêm một cái.

Trung Nhạc Chi Chủ thở dài một tiếng, vội phi thân tới cạnh Lôi Vân, giơ tay ra cấp chàng vào nách rồi lẹ làng đi luôn, chỉ trong nháy mắt đã mất hút hình bóng của hai thầy trò ông ta ngay.

Thiên Nam phu nhân ứa lệ nhìn theo cho tới khi hút bóng của hai người, rồi bà ta lẩm bẩm nói:

- Lôi Vân, ta sẽ nhớ người mãi mãi ...

Ba đại hán áo trắng bỗng tiến tới trước mặt Thiên Nam phu nhân, một người trong bọn liền nói với phu nhân rằng:

- Chúng tôi đi về đây, và xin đem những chuyện xảy ra ở nơi đây kể hết cho gia sư nghe.

Thiên Nam phu nhân tẩm tẩm đỡ lời:

- Nơi thế ngoại đào nguyên đó chả là chỗ ẩn thân rất tốt cho Lôi Vân là gì, nếu cụ ấy nhận lời cho tôi được trở về, thì tôi thế nào cũng khuyên Lôi Vân tới đó.

Nói tới đó bà ta sức nghĩ tới Triệu Thiếu Vân, vội cúi người xuống giải huyệt cho nàng.

Vừa lai tỉnh mở mắt ra một cái Triệu Thiếu Vân đã vội hỏi:

- Vân đại ca đâu rồi ?

Giang Nam Hiệp Cái xen lời đáp:

- Y đi rồi.

- Vân đại ca có bị thương không ?

Thiên Nam phu nhân cố nén không để cho nước mắt ứa ra và gượng đáp:

- Không.

Triệu Thiếu Vân thấy bà ta trả lời như vậy mặt tươi như hoa nở, từ từ cúi đầu xuống mãi không nói được nửa lời.

Lúc ấy chung quanh yên lặng như tờ. Giang Nam Hiệp Cái đang ngẩn người ra ngẩn nhìn mớ tóc đen nhánh của Triệu Thiếu Vân và cau mày lại, hình như đang suy nghĩ một vấn đề nan giải gì.

Triệu Thiếu Vân không ngừng đầu lên, từ từ ngồi xuống đất và hỏi:

- Sư phụ, thanh kiếm của con đưa cho sư phụ đâu, sư phụ ra tay đi !

Cảm động đến ứa hai hàng lệ ra, Giang Nam Hiệp Cái cứ đứng yên tại đó chứ không trả lời Triệu Thiếu Vân nửa câu và cũng không hành động gì.

Thiên Mục Kỳ Tăng khẽ niệm một tiếng Phật hiệu, tình cảnh bỗng trang nghiêm vô cùng.

Thiên Nam phu nhân thấy thái độ của ba người kỳ lạ như vậy, liền nghĩ bụng:

- Ba người này làm gì thế ?

Giang Nam Hiệp Cái từ từ đi tới cạnh Triệu Thiếu Vân rút trường kiếm ra tay trái nắm mở tóc đen nhánh của nàng lên.

Đến lúc đó, Thiên Nam phu nhân mới hiểu rõ câu chuyện và thấy Triệu Thiếu Vân vừa cúi đầu nhỏ lệ, vừa tủm tỉm cười, bà ta không sao nhận được liền xen lời nói:

- Hiệp Cái không nên làm như thế !

Triệu Thiếu Vân bỗng ngừng đầu lên, vẻ mặt hân hoan và đỡ lời:

- Xin phu nhân đừng ngăn cản tiểu bối. Tiểu bối cảm thấy mừng rỡ lắm !

Hiệp Cái nghiêng răng mím môi, tay run run chém mạnh một nhát kiếm xuống...

Thiếu Vân nhanh nhẩu đứng dậy nói với mọi người rằng:

- Tôi đi đây, tôi sẽ nhớ các người mãi mãi...

Tô Nam Tây không sao nhận được, nhảy lại nắm chặt lấy tay Triệu Thiếu Vân và hỏi:

- Vân tử đi đâu thế ?

Triệu Thiếu Vân nhìn Tô Nam Tây vừa cười vừa đáp:

- Tôi đi kiếm một nơi thực vắng vẻ để lắng lặng chờ đợi mối hy vọng giáng lâm !

- Mối hy vọng gì thế ?

Triệu Thiếu Vân nhắm nghiền hai mắt lại, hồi tưởng những chuyện đã xảy ra hồi hôm, rồi lẩm bẩm nói:

- Con của chúng ta sẽ rất rắn rỏi, như cây thông cây bách ngàn năm, chịu đựng nổi những cơn vũ bão thực lớn ...

Nàng nghĩ tới Lôi Vân bảo đặt tên con là Thanh Bách, nàng liền buột miệng khẽ gọi:

- Lôi Thanh Bách ! Lôi Thanh Bách !

Lúc ấy, Tô Nam Tây lại khẽ gọi nàng một tiếng, nàng liền hỏi lại Tô Nam Tây rằng:

- Có phải Tây muội hỏi tôi đi đâu phải không ? Tôi chả nói là đi đợi chờ mỗi hy vọng giáng lâm là gì, mỗi hy vọng đó chính là Thanh Bách của tôi đây !

Không ai hiểu nàng nói gì, và nàng cũng không muốn để cho mọi người hiểu ... rồi nàng rào cản đi ngay.

HẬU NGÔN

Một buổi sáng tinh sương nọ, một hòa thượng trẻ tuổi đang đứng ở trên núi Tung Sơn cao chót vót nhìn về phía mặt trời mọc.

Hòa thượng ấy chính là Lôi Vân đã lừng danh khắp thiên hạ vào hồi một năm về trước, nhưng bây giờ chàng không còn được gọi là Lôi Vân nữa. Chàng nhìn về phía xa, tủm tủm cười và nói:

- Thiếu Vân, hy vọng của hiền muội, hy vọng của tôi liệu có thành sự thực không ?

Chàng vừa nói tới đó đã nghe thấy phía sau có tiếng chân người vội quay đầu lại nhìn, liền thấy một đại hán áo trắng trông rất quen mặt đang nhanh nhẹn đi tới.

Chàng vừa cười vừa lẩm bẩm tự nói:

- Cho đến lúc này ta vẫn chưa biết tên họ người đó là gì, ta chỉ biết y là một trong ba đại hán áo trắng theo Thiên Nam phu nhân lên núi Vân Mộng thôi.

Chờ người đó đi tới gần. Lôi Vân liền chấp tay lên trước ngực khẽ niệm một tiếng Phật hiệu.

Đại hán áo trắng vừa dùng tay áo lau chùi mồ hôi ở trên trán vừa lên tiếng nói:

- Nam Hải có một hòn đảo nho nhỏ, xưa nay dân cư ở trên đó tự cấy cấy và đánh cá để sinh sống qua một cuộc đời vui vẻ không tranh giành danh lợi với ai cả. Đảo chủ là Vô Danh lão nhân và cũng là gia sư, có sai tại hạ đem tín phù tới cho thiếu hiệp, nếu một ngày kia thiếu hiệp nhận thấy trong Trung Nguyên này không được yên tĩnh, thì xin cứ cầm tín phù này mà đi ra hòn đảo đấy.

Y vẫn gọi hòa thượng đó là Lôi thiếu hiệp như trước.

Hòa thượng trẻ tuổi rất cảm động, vội cảm ơn ngay.

Đại hán áo trắng cúi đầu vái chào một lậy, để lại một chiếc Ngọc Như Ý xanh biếc với một bản địa đồ tới hòn đảo vô danh cho hòa thượng trẻ tuổi rồi quay người đi ngay.

Chờ đại hán áo trắng đi khỏi, hòa thượng trẻ tuổi liền lẩm bẩm nói:

- Ta có nên đi hay không ... nghe người ta đồn hòn đảo ấy quả thực là một cõi đào nguyên của thế ngoại...

Bỗng đằng xa có tiếng con nít khóc vọng tới, hòa thượng trẻ tuổi liền quát hỏi:

- Có phải Thanh Bách đã tới đấy không ?Ồ ! Sao nó giống tôi thế ? ... Ủa ! Sao Vân muội cũng ...

- Vân đại ca đừng có kinh ngạc như thế làm chi, một năm trước đây sau khi đại ca đi khỏi, Triệu Thiếu Vân đã xuống tóc rồi.

- Thế à ? Pháp danh của hiền muội là gì ?

- Tư Thanh !

- Tư Thanh ư ? Quả nhiên Vân muội đã mong được Thanh Bách ... Vân muội...

- Vân đại ca trông thấy gì ở trong tay của tiểu muội không ?

-Ồ ! Ngọc Như Ý !

- Còn bản địa đồ nữa, hai vật này có thể đưa chúng ta đến một cõi đào nguyên ở ngoài cõi trần này !

- Tư Thanh ! Thanh Bách ! Chúng ta đi thôi !

HẾT